Ч. 147 (11.400). Львів, середа 4. липня 1928. Paoxtowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Міра зубожіння Франції.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 21. червня 1928.

I.

Ціла повінь статтей в усіх французьких газетах: про стабілізацію французького гроша. Настав кінець спекуляціям на знижку і на звишку франка; розвіялася потреба забезпечуватися в чужій монеті — в англійських фунтах, в американських долярах; найощадніша в світі нація, французька, знов могтиме складати гріш у щадниці, у вартісні французькі папери, навіть у панчохи — без страху, що вартість заощадженого гроша не знать як поникне. Ще трохи, а — десь з кінцем цього року — знов появиться срібна й золота монета і пощезають заялозені і підрані папірці. Франція, мовляв, вертається до того фінансово-грошевого стану, в якому вона жила від Наполеона аж до 1. серпня 1914 року, себто до великої війни. Мовляв, кажемо. Бо в дійсности про поворот до передвоєнної валюти у Франції не можна говорити. Поворот є, але тільки до назви, не до вартости.

А чейже саме у вартости суть гроша, не в імени!

II.

Стабілізований французький гріш називатиметься і далі франком. Одначе франк цей матиме тільки одну пяту частину передвоєнної вартости, висловленої вагою золота. Пять франків рівнятимуться передвоєнному одному франкові, сотня передвоєнним двацятьом. Чотири пяті вартости французького гроша, розвіяні в нівеч, — це ціна дорожезних стрільн, розсипаних по всіх фронтах протягом чотирьох років війни, ціна потоплених кораблів, ціна безмірних поруйнованих вартостей. Цим разом війна не розбогатила народів, навіть переможців, за виїмком одних тільки американців. А що й говорити про переможених!

До переможених — правда, не на французько-німецькому фронті, а на інших фронтах і площинах — належимо й ми. Наша тісніша Батьківщина під ярмом і панує над нею закон переможця. Богаті не були ми ніколи, навіть перед війною. Але і в такому павперизмі, як тепер, ми ніколи від часів визволення нашого з-під старої Річипосполитої не були. Пошукаймо — хочете? — за мірою нашого зубожіння, яка буде й мірою нашого нещастя. Vae victis!

III.

Поважні французькі економісти впевняють, що відношення вартости між старим франком і новим, 1:5, є показчиком і мірою зубожіння не менше вимовні. Почисліть наприм. Франції. Валюти своєї у нас не було і нема, то й таким показчиком не можемо орудувати. Але є інші. Клад, кілько щоденних газет заспокоювало перед війною потребу нашого племени в Східній Галичині: було „Діло", було „Нове Слово", був „Руслан", „Народня Часопись", „Галичанин, „Прикарпатська Русь". Сьогодні є — ще! — одно-єдине „Діло". При цьому зверніть увагу, що є нас тепер по цьому боці фронту вдвоє більше, ніж перед війною: Рига. Тай ще — хоча воно й неприкретне — перечисліть скількість примірників, друкованих і проданих теперішнім одиноким українським щоденником у підяремній нашій Батьківщині, і порівняйте її зі скількістю друкованих чисел і аркушів нашої щоденної преси під Австрією. Візьмімо під увагу всі ці показчики й обставини, і матимемо приблизну міру нашої збіднілости, нашої приниженості і нашого сорому.

Vae victis et infirmis!

В. П.

З одного маху.

Оригінальне інтервю з марш. Пілсудським.

Несподівана зміна польського уряду, а радше уступлення марш. Пілсудського з президентури польського кабінету, викликало всякі здогади і толки в публичній опінії. При відомій таємности і дискреції урядових чинників та нехтуванні преси ця зміна мусіла викликати загальне здивування, кладучи низку знаків запитання в справі посередніх і безпосередніх мотивів та причин довершеної зміни. І булиб вони на якийсь час згубилися в сірині буденщини, якби не услужливий „Глос Правди", який — після своєї повної непоінформованости напередодні кризи уряду — опісля для своєї регабілітації не заповів був сензаційного інтервю з марш. Пілсудським на тему, чому він перестав бути головою уряду. Сьогодня те інтервю ширяє вже не по всіх усюдах не лише польської держави, але й поза її межами, викликуючи ріжні думки й ріжні враження. Марш. Пілсудський не обмежився до санаційного „Глосу Правди", але щедро розділював своє експозе кожному, хто хотів і міг з першого розмаху заплатити за нього (щоби його мати з першої руки дохід з експозе призначено на потреби двох знайомих істот маршалка, що після довгої колотнечі вступили в орбіту ідиллі), застерігаючись лише, щоби все сказане було видруковане без ніяких змін і пропусків.

„Вільно вам писати коментарі, — говорив розмовець — які хочете, але змінювати моїх слів не вільно".

Жалїємо дуже, що обем нашого органу не дозволяє нам в цілости подати експозе марш. Пілсудського, його промови, яка вже нині є історичною. Зовсім природно, що ніяких змін в ході думок ми не будемо робити, але пропуски несутніх для нас річей є конечні.

В свойому експозе марш. Пілсудський підкреслює перш усього, що він зовсім здоровий. Так відповіли йому лікарі на його питання. Розпоряджаючи своїм здоровлям (це вже важче!) і життям, він міг би виконувати всі дотеперішні урядові функції коштом свого здоровля, або за згодою президента держави і товаришів-міністрів взяти довшу відпустку для порятування здоровля. Та цього він не зробив й уступив з президентури кабінету. На те склалось багато причин.

Перш усього марш. Пілсудський органічно не терпить уряду начальника кабінету і тому вже давніше просив президента держави, щоби той підготовив собі з думці трьох-чотирьох людей, які по черзі могли би сповнювати цей прикрий уряд. Бажаючи наглядно вияснити цю справу, розмовець порівнює уряд голови кабінету з урядом президента держави.

Президент у польській конституції є поставлений у фальшиву ситуацію. Будучи представником усієї держави, він не може репрезентувати себе, своєї думки і свою працю. Президент не має права добору навіть найближчого окруження з льокаями й горничними включно. Це значить, що

„нарід через свою конституцію поводиться з вибраним чоловіком, який—морально будучи єдиним і стоячи найвище — відповідає перед історією, поводиться так нікчемно і нечесно, як не поводиться ніхто в світі навіть зі своєю удержанкою або з особою зовсім від себе залежною".

І тут приходить розмовцеві на думку його власна історія, коли то він був начальником держави і

„коли після побідно переведеної мною війни, як головний вожд, рішився я після довгих вагань не робити нічого і лишити Польщу на власну долю. Ті мої вагання обхоплювали рішення питання: Чи маю сойм, т. зв. суверенний, сойм повій, розігнати і придавити його ногою побідника так, як на це заслуговував, чи вибрати той шлях, який по суті я історично вибрав — полишити Польщу саму собі. Сойм повій, що в тих часах працював над конституцією, в своїх рахунках щодо вибору будучого президента не вагався в своїх припущеннях, що на те становище буде вибраний ніхто інший, тільки незвичайно популярний в цілому народі, не вміючий зганьбити себе захланністю грошей чоловік, який своєю побідно переведеною війною і силою характеру вивів Польщу з хаосу і дав їй значно більші границі, ніж ті, які їй зачеркнено всюди. І тому конституційна праця пішла в тому напрямку, щоби будучому президентові зробити стільки прикростей і стільки — скажу — ганьби життя, скільки могли видумати здичілі і потворно глупі уми.

В такий спосіб намагаюся засунути в кут конкурента посольської суверенности. Але марш. Пілсудський зробив збитка соймовим суверенам і усунувся від того уряду. Тоді вся ненависть звернулася проти през. Нарутовича, якого й згладжено зі світа.

Іншого покрою є уряд голови кабінету, який в польській конституції виглядає всемогучим. Але тільки з першого погляду, бо й цей уряд має свої темні сторони. Маючи опініювати й вирішувати все, премієр фактично не може працювати. Він робить

„свою працю непродуктивною, неефективною. Може бути, що мудрий сойм суверенних повій мав і те на думці, щоби можливо багато суверенности, спеціяльно до скарбових кас, зберігти для себе, для соймових послів".

Колиж на протязі свого дволітнього урядування марш. Пілсудський міг багато зробити, то тільки тому, що велику частину своєї „всемогучости" скинув на проф. Бартеля. На кабінетовій раді розмовець підніс, що уряд премієра є тому такий важкий, що його головною діяльністю є няньчення підкидків. Голову уряду закидується масою меморіялів й елябоpatів, які треба узгіднювати. Міністри підкидають їх премієрові, а урядовці міністрам.

„Я винайшов найвідповідніший — на мою думку — спосіб узгіднювати самих панів міністрів, а не їх урядовців, лишаючи самим міністрам питання елюкубрацій їх урядовців, щоб то потрібних до процесу узгіднювання".

Виною всьому пристрасть до централізації, до скупчування в одних руках безлічі дрібних й мініятурних справ, а дальше пристрасть протекціоналізму, нпр. у справі

„усунення якогось державного функціонаря чи вахмайстра — визначення на неістнуючі етати незвичайно гідних молодців, або звільнення від відповідальности за скарбові зловживання підозрілих незвичайно милих і незвичайно сердечних людей, які лише через намови й якісь дивні махінації сягнули пальцями до скарбового мішка".

І тому уряд премієра є такий важкий і невдячний. А тут іще лікарі ствердили, що

„єдиним ратунком при сповнюванні стільки урядів є для мене занехання я коїшебудь боротьби зі собою, бо вона ще найбільше копте і може найбільше підкопує моє здоровля".

Ось причини, які примусили марш. Пілсудського просити президента держави, щоби звільнив його зі становища голови уряду. Та це ще не всі причини. До них приєднується ще й сумна конечність неспроможности співпрацювати зі соймом.

„Колиб я не боровся зі собою, то й нічого іншого не робив би, а лише безпрестанно бив і копав панів послів, бо вони мають таку методу праці, яка всоря заперечує всяку ефективність і продуктивність".

Посли — як діти, а сам процес вічного говорення є найпотворнішим з помислів.

„Я сам належу до бесідників, які — як то я бачив у салях — вміють заворушувати, вміють найти форму, вміють сказати так, що саля є прикована до уст бесідника. Але колиб мені за протязі кількох тижнів казало щоденно промовляти публично, то я уважав би себе останньою шматою. Тимчасом панове посли можуть це робити в соймовій салі не за протязі кількох тижнів, але на протязі кількох місяців".

А при тому поводяться вони ганебно, немов би соймова саля була коршмою.

„Кожний з послів має право верещати, кричати, кидати обиди, писати ображаючі інтерпеляції, що доторкають честь інших, має право і привілей поводитися як свиня і лайдак, а зате ті, що так важко працюють, як то є з міністрами, і за шалену працю побирають якісь глупі гроші, мусять зовнішньо вдавати надзвичайну пошану для тієї салі. Всім послам вільно говорити не до річи, ані одним словом не приступаючи до справи, яка є на денному порядку, і часто говорити так нудно, такою невільно темною мовою і формою, що можна дістати шлункових болів...

Для вияснення якогонебудь непорозуміння додам, що сам особисто, як диктатор Польщі, я скликав сойм, що я зробавтво я міг розігнати сойм повій після побідно закінченої війни. Того я не зробив. За весь час, як голова кабінету, поводився я більше конституційно, як сам сойм. Тому ніхто не може мене обвинувачувати в недостачі демократичних понять, що є в моїй голові. І дуже бажав би я, щоби панове посли не утотожнювали своєї методи праці з демократизмом. Своєю працею вони не приносять чести демократизмові".

Коли розмовець на становищі голови кабінету побачив методи праці третього сойму, то вирішив, що має до вибору:

„припинити всяку співпрацю зі соймом і віддатися до диспозиції пана президента, щоби Польщі отримувати нові права, або уступити зі становища голови польського кабінету, який мусить співпрацювати зі соймом".

Марш. Пілсудський вибрав те друге й уступив зі становища премієра. Але

„при кожній важній кризі стаю до диспозиції п. президента як голова кабінету, що зміна бере на себе відвічальність і сам сама

ємліо витягає консеквенції зі своїх давній".

Уступаючи з премієрства, за згодою президента держави і голови кабінету розмовець зберігає в своїх руках директиви у відношенні до міжнародньої політики.

Ось докладний зміст інтерю марш. Пілсудського. Ясно, що відносно його оригінальности й сензаційности не може бути двох думок. Потрібну аналізу цеї розмови, вірніше: промови, лишаємо нашим читачам. Зі свого боку зазначуємо лише, що в світлі цеї заяви наш погляд на довершену зміну і дальші перспективи польської внутрішньої політики, висловлений в передовиці „Несподіванка", був найближчий дійсности і правди. Ніхто ще досі так досадно не критикував обовязуючої конституції і конституційних установ польської держави; ніхто ще так не характеризував конституційних послів та їх праці, процесу діяльности міністрів і польської бюрократії; ніхто ще не замикав у своїх емоціонально ядерних словах такої суми погорди до життя і світа...

Ольга Кобилянська в Празі.

Як витано нашу письменницю в столиці Чехословаччини.

(Допис із Праги.)

Позвольте Вашому читачеві опис того, „як витала Ольгу Кобилянську золота Прага", поміщений в „Ділі" з дня 17. червня, доповнити деякими, надіюся, цікавими подробицями, при чому нехай буде вільно для короткости зрезигнувати з перечислення довгого ряду видатних представників ріжних установ та організацій, що взяли участь у звеличанні нашої великої письменниці, при участи кращих представників також чеського громадянства.

Ольга Кобилянська здержалася була, як відомо, в переїзді на лікування до Франценсбаду на кілька днів у Празі. Хора письменниця не могла опертися висловленому їй бажанню тутешньої української громади побачити її і привитати. І витала велику письменницю українська, а й сама чеська Прага щиро й достойно. Три дні продовжалося імпровізоване „свято".

При самім приїзді зустріла письменницю українська громада оваційно. Управа Вільсонового Двірця відступила на ту ціль сальон, що служить для приняття приїзжих із заграниці високопоставлених гостей. Один з аранжерів привитання впроваджує під руку велику землячку до сальону, в якім зібралися представники всяких українських організацій. Вигляд у письменниці схорований, але бадьорий, та, здається, ноги відмовляють послугу. — Витають письменницю представники українських високих шкіл і цілої низки інших еміґраційних установ та організацій, празьких і подєбрадських. Явилася й витала українську письменницю промовою і квітами делеґація чеських жінок. Квіток узагалі було багато. Промов прийшлося вислухати знеможеній довгою дорогою письменниці-пацієнтці! — нехай не у гнів буде ораторам! — за богато. Опісля відвезено дорогу гостю в її товариській подорожі до поблизького готелю „Вільсон" на мешкання.

Треба зазначити, що приїзд О. К. був завізований у цілій празькій пресі замітками, а то й окремими статтями.

Ранок другого дня після приїзду провела письменниця в тіснішім товариськім гуртку представників тутешнього „Союзу українських журналістів і письменників". У „програму" увійшла трьохмінутова привитальна „промова", а далі за журналістичною „кавою" пішла ґутірка на теми літературні й загальні, спомини і т. д. і врешті кілька слів офіціяльного прощання. Але письменниці не було спішно покидати товариство „робітників пера" і мила ґутірка захопила й час обідній. — Тогож дня витав О. Кобилянську празький Український Соціольоґічний Інститут пополудневим „чаєм".

Завершенням празьких днів Ольги Кобилянської була влаштована в її честь Академія, що на третій день її тутешнього побуту відбулася в празькім Репрезентаційнім Домі при участи не лише представників української еміґрації, але й численних чеських гостей, м. ін. представника чсл. міністерства народньої освіти, чеських високих шкіл і літературних кол, на чолі із симпатичною постатю Адольфа Черного, ветерана чеської науки й літератури та піоніра наближення словянських народів, що свою щиру приязнь до польської нац. культури зумів погодити з неменьше щирою прихильністю до українського народу і його національних змагань. Програма Академії відома із згаданої на вступі кореспонденції „Діла". Зазначити годиться, що найкращою частиною Академії була незвичайно змістова і щирою та глибокою пошаною до письменниці проникла промова представника Славянського Семинара при чеськім університеті, проф. Горака, на якого думку, ряд творів української письменниці став тривким добутком не лише української, але й цілої славянської літератури. Від чеської Жіночої Народньої Ради витала Кобилянську промовою і квітами п-і Ружена Вацкова. Позатим відчитано численні привіти, м. і. від президента чсл. парляменту п. Малиперта, від голови міста Праги д-ра Бакси, від ректора Карлового Університету проф. Нідерле ітд., ітд.

Наша письменниця, що появилася, принята шумними оплесками, на салі, опираючись об палицю, не була в силі задля недуги, утоми і зворушення відповісти на всі ті вияви пошани окремою подякоюпромовою, а лише — як пише одна з чеських газет — „се скромне уклані од стольку".

Хто цікавиться тим, як витала українську письменницю „чеська Прага", і чеською опінкою значіння й творчости О. Кобилянської, нехай перелисткує чеську пресу в часу її празького побуту, де знайде м. і. теплом повійну статтю того самого проф. Горака, який словом і пером дав себе пізнати широкій публиці як щирий прихильник української літератури і поклонник одної з кращих її представниць — Ольги Кобилянської.

Г. К.

Українська мова в школі.

З'їзд україністів у Львові.

Дня 1-го липня радив у Львові краєвий з'їзд україністів. Мета з'їзду: виміна думок про методи навчання української мови та літератури в середніх школах. З'їзд цей, зорганізований виділом „Учительської Громади" у Львові, підготовлено дуже слабо. Як це зазначив один із його учасників на початку зборів, більшість учителів на провінції могла довідатись про з'їзд щойно в останніх двох днях і то випадково з преси. Тому не диво, що україністів з провінції сїхалось мало: на 50 учасників нарад було їх ледвп 20.

Проводив нарадами дир. І. Кокорудз, (заст. інсп. О. Попович). Матеріялом до дискусії став реферат дир. Л. Крушельницького „Проєкт зміни пляну навчання української мови та літератури в середніх школах". Реферат мав цілу низку свіжих, сміливих думок, звернених проти надто схолястичних рямців шкільного навчання. Референт виступив рішуче проти перевантаження учнів занадто спеціяльним, нецікавим матеріялом старої літератури, що не в силі захопити молодого покоління ні ідейною ні художньою партією, а навіть розбуджує в ньому нехіть до рідного письменства. Зразки найдавнішої доби нашого мистецтва слід було би давати в мистецьких перекладах і порівнювати їх із творами з інших літератур. При новім письменстві треба зірвати із методою вивчання житеписів і готових у підручниках характеристик письменника, його творчости та схематичних літературних напрямків. Усю увагу треба покласти на безпосередній контакт із творами і на підготовку самостійної праці учнів. Плян навчання на всіх ступнях повинен бути одвопільний. В останніх клясах середніх шкіл треба присвятити весь час на запізнайомлення із сучасною літературою.

Реферат Л. Крушельницького, що формулував деякі домагання дуже різко, дав привід до довгої загальної дискусії. У ній забирали голос пп. Білецький, Калинович, М. Рудницький, д-р Цісик, інсп. Копач, Шиляр, Бурко, Залеський, Нижнишин і Турянський. Питань виринало стільки, що промовцям важко було зосередити дискусію на конкретній темі: як і в чому змінити плян навчання літератури. Більшість із присутніх торкалась загальних болячок нашої школи і нашої літературної мови: недостачі нових підручників, згідних із духом часу і нових граматик та правописного безладдя. Кількох промовців стверджувало найбільше болючий факт, що чимало україністів володіє препогано рідною мовою. Промови на цьомуж таки з'їзді дали аж надто багато прикладів цієї сумної правди (аж вуха боліли від зворотів: „ходить о то" і „ходить про...", „попрошу о голос, „лбим просив", „як ся мені здає"...)

У відповіді на деякі крайні домагання референта інсп. Копач звернув зовсім влучно увагу, що не треба в гімназії зареформувати у навчанні т. зв. нової літератури, хоча би з таких мотивів: 1) водин сучасний письменник, що ввійшов у шкільні підручники, може ще своїм життям захитати свою добрую славу і цим кинути тінь на всю літературу. 2) поодин сучасний твір стає зрозумілим аж у зрілих роках; 3) примусова шкільна лектура може знеохотити учнів до творів, якими вони повинні запікавитися саме після її скінчення.

Делеґат учительства з Волині Шиляр висловив жаль, що не привезе із цього з'їзду готового пляну, на який так дуже ждуть його шкільні товариші. Одночасно висловив від них побажання, щоби „Учительська Громада" організувала такі з'їзди вчителів також від інших предметів навчання.

Дарма, що деякі львівські учасники з'їзду висловили думку, що з'їзд не пропав марно, — після 7-годинної дискусії він закінчився загальним враженням повного непідготовлення. На щастя, учасники не приняли ніяких невдалих резолюцій. З'їзд доручив виділові „Учит. Громади" вибрати комітет, що підготовив би матеріял до найближчого з'їзду з точсто конкретним пляном і ввійшов у порозуміння з гуртками україністів на провінції. Іншими словами: з'їзд заліпився тим дезідератом, який „Учит. Громада" повинна була виконати, скликуючи свій з'їзд наосліп.

МИКОЛА МАТИВ-МЕЛЬНИК. 4)

Із нетрів ночі.

(Продовження).

— Так он які це москалі!...

Чи вернуть вони до своїх табунів веселих, чи...

Я забув про все, а звуки рідної пісні потягли мене до тих сірих шинель: Я не стямився, як наші голоси злилися у дзвінчий терцет і... я щиро стискав руку козака Василя Стеценка.

Потяглися балачки далеко у глибінь ночі.

Цей уродливий, високий козак із синіми дзвіночками, темнорусявим чупром, з тонкою музикою в словах, приніс до казамату подихи спілого збіжжя, і якийсь дивний чар руху, сили й здоровля... Тюрма поширшала й наповнилася каскадами сміху.

— Ех, і прийшлося таки спочити, а то тікали, тікали днями й ночами — та зовсім замучились. Захотілося грушок... а шваб стягнув за ноги: зловили і кришка... Ну, ось тобі й Херсон, Грохиме! Хібаж таки не втекли би були, якби не ті чортові грушки...

А так поцупили аж сюди, піймали й будуть уже сидіти. Перше за те, що втікали, а друге — по „аграрному вопросу" — значить, крали німецькі грушки...

І слухав я казки про далекий Херсон і про ту „волю", що скоро „требувать" будемо.

— Прийде революція... і тоді визволятимемо Україну... поставимо нові межі й нові порядки!... А тож за якого чорта народ страдає? — Хіба мало кісток посіялось під усякими „крепостями" — та за кого, за Николушку, чи за розстригу Распутіна? Приходить время, як казав Тарас, та ще люте!... Одважимо солі з лихвою й вижeнемо сволоту, в Дніпрі, в морі потопимо, мать їх розтото!

— Так, так! — притакнув під стелею гасник, кліпаючи прислїпим оком.

Я летів степами. В ухах дзвонив подих просторів, далеко... далеко гонив вітер розховстані золотогриві табуни... У головах під сонцем дзвонила втіха у дзвони хрусталеві... Я біг за волошками її очей, за жагою червоних маків... Кудись по широких килимах з блаватів і горицвіту...

Грудочки срібла падали десь на тафлю синього дзеркала...

*

Минали дні за днями. Ми зі Стеценком і Трохимом Сірим збуваємо тюремні години. Прямо гонимо одну за другою: щоб скуки не несли. Заборонили співати, бо то не є, пане-добродію, якась корчма, але військовий арешт. Ну, хай вам, але говорити буду... навіть з москалями... Я ще не розумів тюремних тайн і прийомів, тому треба було зачинати від: аз, буки...

Так ось вас заарештують... ну нічого. Перші враження: з вами не церемоняться. Починається від кучерявих притинків і степенується далі, далі вспід. Зразу легенько: глухі буханці, а далі ключі, кулак. „Ви" переходить у „ти". Відбирають „інсіґнії", складаєте „куплю з орликом" обривають бляшані „оздоби" з ковніра і забираються до вашої приватної власности, до душі голої... І це останнє найболючіше. Забирають вам листи, блокнот з найтайнішими справами; питають за найменчий почерк, за дрібну карлючку... А, тут ще кусник олівця, окладинка з бумажної пачки, гаманець і ножик... Зразу здається, що ви ніщо, що лише шкура сама на вас і чомусь ви зростаєте, западаєтеся в землю — горбитеся і никнете зі своїм усім „я", з цілою душею, розмінюєтеся на найдрібнішу монету, губитеся в задушливому пилі... А там стрижуть і заганяють у клітку. І витягаються з усіх закутків до вашої душі пазурі ехидної самоти. Сопухи. І пріча, як салдацька повія...

А понад вами час бездушний, тупий, безконечний...

І якого чорта той „ембер маляр" так безнастанно молиться? (Ми з ним уже не говорили, я мав товариство.) Цілий час гойдається як рабін і побожно, зболено зітхає.

— О, Боже, Боже, о, свята Діво! Ах, ах... хх...

(І затим позіхав голосно.)

Але мені було дивно. Мені все чомусь видавалося, що він тільки перебірає губами, наче кінь у спеку, а більше щурить вухо до нашої розмови... Я почув до нього холодну нехіть, що помалу переходила в ненависть.

Другого ранку Вертачніґа покликали до канцелярії; по хвилі прийшли й по мене. Ми глянули собі прямо в вічі. Його повіки кліпали, з-зіниць зелені стрілки якоїсь горячки й неспокою.

— Ви добрий пташок, тепер я все вже знаю! — заговорив до мене профос. Таких як ви, ми скоро полагоджуємо!

— Не розумію!

— Зараз, зараз... Пане Вертачніґ, розкажіть як то було!

Вертачніґ забрехав безпамятно...

— Підла брехня, я з вами про ніщо не говорив, це безлична провокація!...

— Та-ак?... А з москалями що ви говорили? Га? Пригадайте собі добре... Ви вже два дні з ними перекликуєтеся, мало не цілуєтеся, ні?

— Я на це, пане Вертачніґ, можу мати лише одну відповідь... моя долоня пристала до його щоки, як до халяви...

— Стеррво, шушваль проклята!!

(Продовження буде.)

Вічевий рух.

Перемищина.

Дня 24. червня відбулися в Костевій заходами громадян Володимира Кашицького, Василя Леміти і Йосифа Марина вел. публичні збори, на яких посол д-р Володимир Загайкевич зложив посольський звіт з діяльности Українського Соймового Клюбу. Збори відбулися в городі громадянина Петра Новака. Зібрані вислухали з великим заінтересуванням популярного викладу посла д-ра Загайкевича про соймові справи, а зокрема про політичну тактику й діяльність послів і сенаторів. Відтак забирали голос місцеві громадяни, підносячи свої кривди щодо місцевої народньої школи, жалувалися на шкоди, які їм заподіюють потоки, на страти, які понесли ріжні сироти через упадок вартости гроша, зложеного в сиротинській касі і судовім депозиті. Збори висказали повне признання і довіря цілій Українській Парляментарній Репрезентації, а зокрема послові д-ру Загайкевичеві. Відїзджаючого посла окружено з усіх сторін і прощано стрілецькими піснями серед великого одушевлення.

Тогож самого дня здавав посол д-р Загайкевич посольський звіт в Руськім Селі коло Дубецька. Не зважаючи на те, що збори заповіджено тільки день перед тим, зібралися сотки людей на це віче. Над широко розлитим Сяном, на горбках, що простягаються пречудовим краєвидом понад нашою рікою і біля порому вкривали святочні гуртки свого посла. В долині шумів Сян а на горбку біля читальні сотки людей слухали виводів посла Загайкевича. Велике вражіння зробили слова, коли посол д-р Загайкевич представив організованість і карність соймового і сенатського клюбу, беззглядний послух свому проводові і простолінійність нашої політики. Рясний дощ, який упав у міжчасі, не сполохав учасників і ніхто навіть не рушився з місця. Перед кількома днями навістила Руське Село пожежа, яка знищила і до тла зруйнувала 11 господарств. Тож не диво, що по зборах засипано посла Загайкевича ріжного роду домаганнями і жалобами. Одним з найбільших нещасть тих сторін є виливи Сяну і місцевих рік, а всі сусідні села не можуть ніяким чином допроситись у властей регуляції Сяну і потоків. Зібрані висказали подяку свому послові д-ру Загайкевичеві і на його руки подяку та повне довіря для Української Парляментарної Репрезентації у Варшаві.

По широкому світі.

Прокурат Криленко в „шахтинськім процесі" поставив внесок на 21 присудів смерти на нім. підданих.

Югославянський уряд виселив з меж держави кореспондента „Льокаль Анцайґер-а" Требета за тенденційне справоздання про відоме засідання „скупщини", що закінчилося вбивствами й пораненнями послів.

Грецька урядова криза не поладнана: премієр звертається за допомогою до Венізельоса, що нераз уже ратував Грецію від анархії.

Бувш. португальський премієр Хозе Домінго Санчо, арештований цими днями в Лізбоні, куди він потайки вернувся був із заслання, втік із вязниці.

Визначний член англ. робітничої партії Морден перейшов до консерватистів.

Останні вісти.

ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ПЕРЕРВАНІ.

З Ковна подають, що на засіданні комісії безпеки і відшкодування литовська делегація заявила, що годиться на розглянення польських фінансових контрпретенсій у звязи з усіми претенсіями обох держав, після урегулювання справи безпеки.

Польська делегація заявила, що годиться розглядати литовські домагання, які постали з акцією ген. Желіґовського, лише у звязи з розглянениям польських домагань, відшкодування за нарушення Литвою невтральности і нападу лит. військ на польську армію в 1920 р. З огляду на це обі сторони ствердили, що між ними є основна ріжниця поглядів. Польська делегація відмовилася обговорювати литовський проект про пакт неагресії. Рішено, що найближче засідання комісії буде скликане тоді, коли польська делегація матиме інструкції, які позволяли би їй заняти якесь становище до литовського проекту.

ПОС. ПАТЕК У ВАРШАВІ.

Дня 1. липня приїхав до Варшави польський посол у Москві Патек. Побуде там з 10 днів, щоби обговорити з польським урядом актуальні справи, що торкаються польсько-большевицьких взаємин. Пос. Патека прийме на авдієнції міністр закорд. справ Залеський, який небаром виїздить за кордон.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ З МІНІСТРАМИ В ГДИНІ.

До Гдині приїхав марш. Пілсудський з родиною в товаристві міністрів: торговлі, почт і телеграфів, земельних реформ, де відбулося посвячення трьох нових пасажирських кораблів. При цій нагоді марш. Пілсудський перевів люстрацію воєнної маринарки. Дня 2. липня вернув до Варшави.

ПРЕЗИДЕНТ ПОЛЬЩІ НА ПОЛІССІ.

Президент Польщі обїздить поліське воєвідство в товаристві ген. Сосинковського. Має намір доїхати до сх. кордонів того воєвідства.

РАДА МІНІСТРІВ.

В четвер відбудеться засідання польської ради міністрів, на якім порішать дальші зміни на вищих службових становищах.

ВІДПУСТКИ ПОЛЬСЬКИХ МІНІСТРІВ.

Цього тижня кількох міністрів починає відпустку і виїздить за кордон. Виїздять: марш. Пілсудський і мін. Залеський. В найближчому часі виїздить і премієр Бартель. Мін. Залеський і Медзінський виїздять до Франції. Мін. Мейштовича за час відпустки заступає віцемін. Цар.

НАСЛІДНИК ЛІЗАРЕВА.

З Москви повідомляють, що рада народніх комісарів іменувала Копирова наслідником Лізарова на становище торговельного представника СРСР у Польщі.

ДЕ МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ ВИЇДЕ НА ВІДПУСТКУ?

Досі не порішено, де марш. Пілсудський проведе відпустку. Беруть під увагу: Бавно, біля Сінаї (Румунія) і Мегадиа (Геркулесбад) біля румунсько-югославянського кордону коло т. зв. Залізної Брами.

ЗМІНА НА СТАНОВИЩІ ВОЛИНСЬКОГО ВОЄВОДИ.

Дня 2. липня приїхав до Варшави на телефонічне візвання мін. Складковського волинський воєвода Мех. Після відпустки Мех перенесений буде до диспозиції мін-ства внутр. справ. Наслідником його на становищі волинського воєводи буде дотеперішній шеф бюра президії Юзефський.

ППС. ПРОТИ ІНТЕРВЮ МАРШ. ПІЛСУДСЬКОГО

Парляментарний клюб ППС., який мав визначене на 2. липня засідання, заняв становище до інтервю марш. Пілсудського. Воно уміщується в резолюції, принятій одноголосно: Клюб ППС. стверджує, що уступи інтервю марш. Пілсудського про можливість октроювання нових законів у Польщі грозять держ. замахом конституції, на вірність якої марш. Пілсудський з цілим урядом присягав кілька днів тому. ППС. буде боронити демократії і нар. представництва, вибраного заг. голосуванням. Інтервю марш. Пілсудського зневажило кривду і шкоду Польщі, а обтяжує й усіх міністрів. ППС. уважає, що було би нижче гідности відповідати на полемічні обиди, які зробив маршалок.

ПОЛЬСЬКИЙ ТРАНСАТЛЯНТИЦЬКИЙ ЛЕТ ВІДЛОЖЕНИЙ.

„Курєр Червони" повідомляє з Парижа, що польські летуни Ідзіковський і Кубаля відложили старт трансатлянтицького лету на один місяць. Лет у липні, на думку згаданих летунів був би ризиком з причини постійного східного вітру.

ПРОГРАМА НІМ. УРЯДУ.

Німецький кабінет опрацював урядове експозе, яке буде виголошене на вівторковім засіданні райхстагу. Опозиційна преса твердить, що в кабінеті не могло дійти до порозуміння в справі амнестії, в справі оголошення дня 11. серпня народнім святом і в справі шкільництва. Соц. „Форвертс" твердить, що в усіх справах, які мають бути заторкнені в експозе, прийшло до порозуміння. „Берл. Цтґ. ам Міттаґ" подає, що всім політ. вязням, засудженим на досмертну вязницю, буде зменшена кара на 7 літ вязниці. Далі твердить цей часопис, що кабінет поставив рішуче справу заяви довіря.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ МЕКСИКУ.

Дня 1. липня вибрано нового президента Мексику. Одиноким кандидатом був ген. Обрегон і його вибрали президентом. Ген. Обрегон обійме урядування з днем 1. грудня. Каденція урядування президента триває шість літ. Новообраний президент заявив, що продовжатиме політику президента Калеса.

АМУНДСЕН ЗГИНУВ!

З Копенгаги повідомляють: Товариш Амундсенової виправи до Південного бігуна Гансен заявив, що літак „Латгам", на якім був Амундсен, міг лише короткий час вдержатися на морі. Літак певно осів на воді, а Амундсен і франц. пільот Гільбо згинули. Пошукування італ. летунів були без успіху.

ІТАЛІЯ І ЮГОСЛАВІЯ.

„Корієре делля Сера" містить інтервю з югословянським міністром Прібіцевічом. Міністр зазначив, що тепер нема мови про ратифікацію італійсько-югословянського договору, бо теперішня скупщина небаром буде розвязана. Югославія повинна жити з Італією в приязни.

ПРИСУД СМЕРТИ ЗА АТЕНТАТ НА ПРЕЗИДЕНТА АЛЬБАНІЇ.

З Тірани повідомляють, що там виконано присуди смерти на чотирьох альбанців, обвинувачених у приготуванні атентату на Ахмеда Зогу. Три присуди смерти вже виконано.

НОВИНКИ

— **Дві міри.** Читачі пригадують собі „святе обурення" предсідника польського сойму Дашинського, який, дарма, що соціяліст, боронить назви „Малопольска", з якої може ще сам недавно реготався би. Цікаво, що в преофіціяльнім органі „Глос Правди" находимо в числі з 29-го червня переклади статтей про нафту тощо, на англійську мову, призначені для англійців, власників ріжних підприємств, і там скрізь термін „Малопольска" перекладений „ East Галіція" — Східна Галичина. Подаємо це до відома всіх т. зв. польських „патріотів", на доказ, що розумні поляки самі не хотять себе осмішувати назвою „Малопольська" перед чужинцями, знаючи добре, що цей термін ніколи в історії не торкався Східної Галичини.

— **Одна з причин переходу на латинський обряд.** У львівськім органі „Справедлівосьць" находимо таку замітку: „Дня 5-го червня відбувся в гр. кат. церкві св. Петра та Павла на Личакові шлюб Григорія Савчина, бідного зарібника, що мешкає на вул. Хотинича 6, з Розалією Душник. Парох цієї парохії о. Дудкевич домагався за шлюб 40 зол., але після довгих торгів бідного нареченого згодився приняти 20 зол., з тим, що наречений додасть пізніше для дяка „що ласка". Та коли шлюбна дружина ввійшла уже в церкві, о. Дудкевич домагався для себе дальшої доплати 8 зол., для дяка 5 зол. і паламаря 5 зол. Савчин не хотів заспокоїти цих новопоставлених домагань і при участи весільних гостей почався торг. Нарешті о. Дудкевич під натиском мусів вдоволитись тільки на 5 зол., але зате замість освітити весь вівтар, казав засвітити тільки дві свічки, так, що шлюб відбувся в сутінках".

— **Львівська хроніка.** 52-літній урядовець трамваїв Шіфмілер помер наслідком надмірної скількости зажитя порошків „пурґену" на шлункові болі. — Знову

одна спроба самогубства на вул. Браєрівській, в саме жінки Зеньківської. — На вул. Жулінського в хаті якоїсь пані Мілерової поліція найшла малий музей вкрадених річей, відкуплених від злодіїв.

— **Нещастя й катастрофи.** У копальні франц. міста Сен-Етієн загорілася шахта і обвалилась земля; земля і гази що продерлись, убили 48 вуглекопів; між ними є 11 з Польщі, імовірно вродили наш земляк. — Японія має небувалу повінь: 20.000 квадр. км. залитих, 1500 домів знищених, 100 осіб потонуло; втрати більш 2 міл. фунт. шт. — Згоріло рибальське село в Норвегії Белевааг; 800 людей без даху. — Куполевий будинок на Лідо вартости пів міліона лірів згорів. — На Литві в околиці Литави села та левади залиті на просторі 30 км.; сотні людей без даху.

— **Ріжні вістки.** Помер один із найчільніших франц. журналістів, редактор денника „Левр" (Діло) Густав Тері, в 57 р. життя. — Наслідник італ. престолу кн. Гумберт здав іспит на летуна, після підготовки у славного ген. Пінедо; князь має намір вибрати собі летунство як професію. — У Льондоні продали на ліцитації один примірник першого видання поезій Кіплінґа за 30.000 зол. — У Данціґу радить зїзд німецьких лікарів; союз нім. лікарів має 40.000 членів із 22 провінціяльними союзами.

— **Новий Ляндрі.** У Марсейлі відкрили сліди страшного злочинця, якого методи заробітку нагадують зовсім історію „діяльности" славного паризького Ляндрі, що скінчив на ешафоті за вбивство кількох жінок. Є ним Жером Пра 62-літній Дон-Жуан, що більшу половину свого життя провів у Тунісі, виїхавши туди в 1883 р. Він вернувся до Франції в квітні минулого року і осів у Марсейлі. Від грудня почав він друкувати в часописах подружі оголошення, на які одержував масу відповідей від дівчат і дам. Мета цих оголошень була — ограбити свої знайомі до нитки. Він шукав „поважні" наречені в віці 40—45 літ з капіталом. Щоби видурити гроші, він уживав завсіди того самого способу, кажучи своїй „вибраній": Я купую віллю за 80.000 фр., але хочу заплатити тільки 50.000 фр., щоби не продавати своїх цінних паперів; додай мені 30.000 фр., а я запишу віллю на твоє імя". Жінки часто, зворушені такою щедрістю, не домагались контракту; коли ж домагались, він списував його сам, бушім-то у нотаря і додавав там такі клявзулі, що його наречені мусіли вірити в його добре серце. Поки що в Марсейлі найшли сліди двох убитих ним жінок і похоронених із усією жорстокістю. В його хаті лишилось 500 листів від жінок, їхніх фотографій і безліч жіночих одягів. Поки що поліція списала імена 15 жінок ним ошуканих; чимало з них не признається, зі страху перед скандалом. Пра втік напередодні свого арештування залізницею з двома валізами. Франц. поліція догадується, що він утече до Альжиру, де він знає людей і обставини, завдяки довголітньому побутові. За ним виїхали 80 детективів, з яких кожний мав 5 ріжних його фотографій. Його арештували в Альжирі на проході. Він пробував застрілитись. До Альжиру виїхав він з документами вкраденими одному купцеві в Марсейлі. Він хотів передати гроші своїй жінці. Яке його дійсне прізвище — бо Пра це теж вкрадене — досі невідомо.

— **Міжнародні фальшівники.** „Дейлі Експрес" оповідає із зачудованням про талант шайки фальшівників, що вибрала собі як центр діяльности Льондон, де виходить у світ хто зна, чи не найбільше бездоганно друкована валюта. Ці фальшівники ошукали англійські банки на 80.000 фунт. шт. і були такі захоплені своїми успіхами, що дали себе захопити поліцією.

Льокарно з 1885 року. Французький денник „Вольонте" хотів покористуватись дотепною ідеєю берлінського старого візника Гартмана, що заїхав тріюмфально своєю одною конякою до Парижа і пробила ось-що: із фабрики авт „Пежо" взяла перший зразок авта збудований ще в 1885 р. і посадила на ньо́го двох журналістів француза Ґроалі і німця Дюісберґа, висилаючи їх у Берлін. Авто охрещено як цю виставу [illegible] „Льокарно". Чи воно поїде [illegible] більшим успіхом як дійсне Льокарно — побачимо.

— **З Українського Наук. Інституту в Берліні** пишуть нам: Дня 4-го ц. м. відбудеться виклад [illegible] Софії в Константинополі: „Церква св. Софії в історії західної типології і її роля в [illegible] культурі".

— **Подяка** за [illegible] дар [illegible] зі складок [illegible] т-ва „Русалка" у Львові складають [illegible]

Панам, що перші перед 50-ма роками (1878) здавали іспит зрілости в українській мові в академічній гімназії, щиру подяку за великий дар в сумі 485 зол. і 5 ам. дол. у користь своїх більш як пів століття молодших товаришів цієї гімназії.

— **Справлення помилок.** Зі спорт. Т-ва „Україна" просять нас зазначити, що в комунікаті Т-ва („Діло", ч. 146) останнє речення наслідком недогляду коректора вийшло помилково. Це речення має виглядати так: „А шлях наш веде тільки до одного: до піднесення українського спорту на вищий рівень, до виборення йому такого значіння, яке відповідалоб гідности нашого великого народу".

— **Вільна три кімнати і кухня з городом при Опорі з Гребенові до винайму у Скопдаля.** — Львів, Вінцентого Поля ч. 1. 2 1—1

— **Коли настане на дворі тепло** неохотно позбутись веснянок і плям на лиці. Зпоміж усіх середників проти них величезним успіхом користується оригінальний препарат аптикаря Лешніцера. Коли судити по наслідках, то можна сказати, що оцінка складників цього препарату випала під кожним оглядом щасливо. Щораз частіше чуємо думку, що препарат Лешніцера вилливає хутко, доцільно і нешкідливо.

Театри.

Міський великий театр:

3-го г. 7·30 веч. „Турандот".
3-го г. 7·30 веч. „Турандот".

Міський „Театр Новин":

3-го і 4-го г. 7·30 веч. виступ театру „Qui pro Quo".

КІНА.

„Палас": „Королева льондонських салонів".
„Лев": „Легка Ізабеля".
„Аполльо": „Гаррі Піль — Чорний Перо".
„Фатаморгана": „Зов крови", Царські княжата".
„Байка": „Том Мікс".

Дописи.

БРІДЩИНА (Рільні страйки поширюються). Невиносимі умовини, які панують у нас по селах, дійсно виводять уже з терпцю й рівноваги наших сільських заробітників. Рільні страйки починають вибухати у нас чимраз частіше і з чимраз більшою силою. Перед кількома днями вибух такий страйк у селі Берлин і Руда в Брідщині на плянтації хмелю в маєтках дідича Шміда, а тепер спілки львової Броди, де головним директором є поляк Рудорф. Страйк вибух, як звичайно, наслідком лихої платні робітників, бо ця платня виносить для дівчат 80 сот., а для чоловіків 1 зол. за піводенну працю від 6-ої год. рано до 7-ої год. вечером з півгодинною перервою на обід! Той сам двір бере за пасовисько від селян у своїх лісах від одної штуки худоби по 60 зол., за фіру дрібного ріща 15 зол., а за фірманку заробляє селянин за цілий день 5 зол. Перші застрайкували рільні робітники в Руді, яка є старою польською кольонією. Довідавшися про страйк, виїхав зараз до села Берлина посол Вислоцький, який скликав там віче в справі страйку. Велике непорозуміння і кирию підчас страйку викликала тут польська партія соціялістична, яка вислала на українське віче свого делегата, котрий з гуртком місцевих поляків розбивав українське віче і ріжними обіцянками повтягав богато наших селян в члени партії ППС, забираючи від них по 3 зол. вписового і по 1 зол. місячної вкладки. Забравши гроші, цей панок поїхав. Ходять слухи, що він по порозумілю з властю, не зробивши нічого відїхав. Ходять слухи, що він по порозумінню з дідичем приїхав навмисне зробити кирию між українцями, які заражені тут сельробівською агітацією воліють слухати польського панка, як іти солідарно проти свого ворога. Аж по кількох днях ситуація змінилася, бо селяни зрозуміли польську кирию і приїхали ще раз до посла Вислоцького з просьбою занятися їх справою, бо по делегаті ППС., який зробив добрий інтерес зі селянами і з двором, загинув слід. Посол Вислоцький негайно виїхав на села, де занявся страйком і боротьбою селян за кращі умовини праці.

З концертової салі.

Попис елевів В. Муз. Інституту ім. М. Лисенка у Львові. З всієї маси продукцій елевів В. Муз. Інституту ім. М. Лисенка годиться звернути увагу на деякі вартісніші із середніх і вищих років. Із фортепіянових клас назвемо елевів IV. р. Шитковську, Федаківну Дарію, Оришин, Хтеїву (філія Дрогобич), Головчаківну (філія Перемишль), V. р. Котовичівну Ірину (ф. Перемишль), відтак із VI. р. Федаківну Оксану, Котовичівну Наталю, Ліськовичівну та з VII. р. п. Фартухівну. На особливу увагу заслугувала побіч фантазії Мендельсона, відіграної ученицею VI. р., Черкавською (філія Перемишль) та побіч уже більш концертових продукцій вельми талановитих елевів VII. р. Білецької Наді (концерт Гайдна д-дур) та Р. Шухевича (Сімфонічні варіяції Цезара Франка) — продукція ще дуже молоденької олевки перемиського Муз. Інституту, М. Вишницької, яка у прелюді Маркса та Лістівській парафразі з Ріґолетто виявила вже стільки вищої кольоритної техніки, як і глибшої вдумчивости, що годі вже буде сумніватися в її виїмковий музичний талант та всякі дані до піяністичної карієри.

Елеви скрипки явилися тим разом на середніх і вищих роках чомусьто в трохи меншому числі. Між їх продукціями треба відмітити похвально Тартіні-го Сонату ґ-моль (Вишницька, V. р.) і Концерт Моцарта а-дур (Огродник Ст. VI. р.)

Із продукцій сольоспіву найбільш вирівнані і поправні були пісні Шуберта, відспівані п. Коваліхною, (II. р.) та арія Марійки (з „Проданої Наречевої" Сметани) і Лисенка „Розвійтеся з вітром" — у виконанні п. Кузьмівної (III. р.)

А всеж таки... коли бути строгим, можна замітити, що деякі із тих пописів (головно нижчих років) були трохи за довгі, деякі із точок, особливож скрипкових, могли бути вкорочені таки на добру половину.

Ч. В.

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

В останньому часі мюнхенський „Фелькішер Беобахтер" в кореспонденції з Парижа подав цілу низку „сенсацій", а між іншим і те, немов то в Празі створено новий уряд У. Н. Р., в якому я займаю становище міністра пропаґанди. З огляду на те, що ці „сенсації" з такими або іншими коментарями повторила преса по обох боках ризького кордону, уважаю потрібним для вияснення дальших можливих коментарів та опрокинення вже поданих заявити, що мені нічого невідомо про створення нового уряду У. Н. Р., а тим більше я не займаю в ньому становища „міністра пропаганди". Під теперішню пору займаюся виключно малярством і в звязку з чисто мистецькими справами і роботами я в останньому часі перебував за кордоном.

Прийміть вислови моєї пошани.

Львів, 1. липня 1928.

Петро Холодний.

Зі спортового життя.

Лехія-Україна 5 : 1 (2 : 1).

Україна II. — Лехія II. 1 : 0 (0 : 0).

Перша дружина України закінчила свої змагання за мистецтво в цьому сезоні несподівано високою поразкою. Склалися на це ріжні причини, але головною був таки „пех", що переслідував Україну від першого голя до останнього. На основі ходу гри Україна повинна була вийти може й ремісово, але щож, коли всі її стріли, навіть найтяжчі, ловив знаменитий воротар Лехії, коли між тим всі ворота Лехії здобуті або з передбрамкового замішання, або наслідком за скорого вискоку з воріт Ревери, або з дрібних помилок оборони й помочи, які противник умів негайно використати. До того ранений Горобець зійшов у другій половині з грища, так, що Україна грала більше як пів години в десятку, що й припечатало її поразку.

Товариські змагання Україна II — Лехія II перервав суддя п. Верхола перед часом, бо один виключений ним грач Лехії не хотів зійти з грища.

Видців до 300.

Вислід недільних змагань.

Катовичі. Польща-Швеція 2 : 1 (1 : 1). Видців 16.000. Суддя Бауенс (Німеччина).

Львів. Ювилей „Чорних" (субота): Краковія-Погонь 3 : 3 (3 : 2). — Неділя: Висла-Погонь 7 : 4 (3 : 2). — Чорні-Краковія 2 : 2 (2 : 2).

Лігові змагання.

Варшава. Варшавянка: І. Ф. Ц. 3 : 0. І. Ф. Ц. не приїхав, тому змагання зараховано в користь Варшавянки 3 : 0 (т. зв. „вальковер").

Торунь. Т. К. С. — Л. К. С. 2 : 0 (0 : 0).

Змагання А. класи.

А. З. С. — Гасмонея І. Б. 2 : 1 (1 : 1).

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.